

MATE ŠIMUNDIĆ

RUKOVET STARIH OSOBNIH IMENA
ŠIBENSKOGA KRAJA

(VIII.)

1980. u Krapini se pojavila skripta Ivana Ostojića naslovljena »Prilog onomastici šibenskog kraja«. U njima su navedena sva osobna imena i prezimena potvrđena u tome kraju od prvih pisanih spomenika do sada. Ostavljam po strani ilirska i rimska, izložiti ću rukovet nepoznatih hrvatskih osobnih imena zabilježenih u dotičnim skriptama.¹

Ta su osobna imena i prezimena u većini polatinjena, manje ih je potalijanjenih. Naravski, Ostojić ih je predočio u izvornu pisanu obliku i kako ih je pročitao. Znano je da nijesu opstojali nikakvi propisi o polatinjivanju i potalijanjivanju hrvatskih imena i prezimena (jednako i ostalih onomastičkih podataka) te zbog toga u njihovu pisanju vlada velik nesklad; sve bijaše prepuštano volji onovremenih pisara. Odatle teškoće u čitanju istih. Radi što veće točnosti pročitana podatka uspo- redno prinosim srodna domaća i druga slavenska osobna imena, domaća prezimena i toponime.

U olujama II. svjetskoga rata nestadoše stanovite arhivalije u Šibeniku. Unatoč tome očuvan je dio osobnih imena i prezimena zapisan u njima. Nalazi se u djelu Krste Stošića, i to u hrvatskome obliku, onako kako ih je on pročitao. Budući da je to jedino svjedočanstvo odnosno potvrda o njima, moraju se prihvatiti takva kakva su, tj. bez izvornika.

¹ Iz njih su uzeti podaci za ove objavljene članke: Nepoznata osobna imena i prezimena šibenskoga kraja od XII. stoljeća do novijega vremena, Četrta jugoslo- vanska onomastična konferenca (Ljubljana) 1981., Neznane chorwaackie imiona osobowe w Šibeniku i w jego okolicy, Onomastica (Kraków) 1983, br. XXVIII., Nepoznata osobna imena i prezimena šibenskoga kraja od XII stoljeća do novijega vremena, Onomatološki prilozi (Beograd) 1983, br. 4., Nepoznata hrvatska osobna imena iz šibenskog kraja od XIII. do XVIII. stoljeća, Časopis za zgodovino in narodopisje (Maribor) 1985, br. 2. Nalaze se u tisku: Neznana hrvatska osobna ime- na od XII. do XVIII. stoljeća, Onomastica (Kraków), Značenje starih hrvatskih osobnih imena iz Šibenika i njegove okolice, Etimologija (Moskva), Nepoznata osobna imena u »Prilogu onomastici šibenskog kraja« Ivana Ostojića, Onomatološki prilozi (Beograd).

Evo redom tih osobnih imena:

BUK / BUKA i BUKALO. — Od kor. morfema *buk-* jesu osob. imena: Bukala (Split, 1178.), Bukoj (Split, 1411.). U ARj je muš. ime Buka (u djelu J. Kavanjina). Kaže se za nj kako bi moglo biti odmi-licom od Bucolus. Upućuje se, dalje, na prez. Bukić (u Dalmaciji) koje je od imena Buka. U XIII. st. je zabilježeno ime Bukor okrenuto kasnije u Bukur.

Stara češ. imena jesu: Buk, Bukeš, Bukol, polj. Buk, Bukaczewaka, Bukaj, Bukan i dr., ukr. Buk, bug. Buko, brus. i rus. prezime Buka, brus. Bakar i Bukata.

1597. u jednu je ispravu u Šibeniku ušlo domaće prez. BUKALOVIĆ («Buchalouich»). Isto je od osob. imena BUKALO što je poteklo od kor. morfema *buk-*ati dodatkom suf. -alo (uspor. Batalo, Čučalo, Krikalo, Vikalo) ili pak od osob. imena **BUK / BUKA**.

Ovdje je mjesto ekonimima: Bukanja — stari grad (ruševine) u Lici, Bukanje pokraj Trebinja, Bukinji u zborničkome kotaru, Bukoravno — poznato jedino po nazivu (bijaše u Srbiji), Bukoša bi u XIV. st., Bukurovac nedaleko od Pirota. Hidronimi su: Bukeška reka u Srbiji (utječe u Ibar), slap na Krki (u Hrvatskoj) prozvan je Skradinski buk.

Sadašnja su prezimena: Buk, Buka, Bukač, Bukajić, Bukal, Bukalov, Bukalović, Bukalj, Bukan, Bukanić, Bukić, Bukilić, Bukin, Bukinac, Buklin, Bukna, Bukoj, Bukojević, Bukumir, Bukumirović i dr.

BUKULA. — U šibenski Liber baptizorum 1583. upisan je novo-rođenik »Andreas Buculin«, što će reći Andrija BUKULIN. Dotično je prez. izvedeno od osob. imena **BUKULA**, ž. i m., ali je vjerojatno pripadalo ženskomu čeljadetu. Bukula je od kor. morfema *buk-*ati uz pomoć suf. -ula, odnosno imena **BUK / BUKA**. — V. Buk/Buka.

BULJ / BULJE / BULJO. — Djevojčica »Buglieuich (Bugleuich) d. Clara« 1583. unesena je u Šibeniku u Liber baptizorum. Prezime je BULJEVIĆ. Postalo je od osob. imena **BULJ** ili njegovih izvedenica **BULJE / BULJO**. To je kor. morfem *bulj-*iti.

Osob. ime Buljan biva u srp. listini XIV. st., u XVIII. je nadimak Buljaško.

Ekonimi su: Buljani kraj Paraćina, u Boki Kotorskoj leži Buljarica, u okolici Vranja Buljesovci, u zborničkome kraju Buljevići. U selu Šatornju u kragujevačkome kotaru je agroon. Buljinovac. A prezimena su u Hrvatskoj: Bulj, Buljac, Buljan, Buljančić, Buljanić, Buljanin, Buljanović, Buljat, Buljavac, Buljavčić, Buljčik, Buljek, Buljeta, Buljevac, Buljevčić, Buljević, Bulježa, Buljić, Buljin, Buljko, Buljovčić.

BUTAC. — U XIV. st. bijahu znana osob. imena Buta i Butko te prez. Butković. Oba su od prvoga člana imena Budidrag, Budimer, Budimir, Budislav, Budivoj. Taj je imper. *budi*, biti. Od imena Buta/Bute/Buto izveden je **BUTAC**, od kojega je prez. BUTČIĆ. Ono se čita u podatku: Andreas Butcich de Sibenico, 1433. Zapisan je u svezi s gradnjom šibenske stolne crkve.

Posve je sigurno kako je Buta/Bute/Buto stvoren skraćivanjem od Butko (< Budĉko), ne dodavanjem suf. morfema -ta/-te/-to.

Među stara imena ulaze još Budac, Budak, Budan, Bude, Budela, Buden, Budica, Budil, Budin, Budiša, Budlja, Budman, Budoj i dr. Također češ. Budihost, Budilov, Budimir, Budislav, polj. Budzislaw, Budziwoj, Budziwuuj, slovač. Budislava, Budigoj, luž. Budorad, slov. Budigoj, Budislav, Budinet te Budin, Budinja, Budist, bug. Budimir, Budislav i dr. I domaća prezimena: Buda, Budač, Budačić, Budački, Budać, Budaj, Budanac, Budanec, Budanko, Budanović, Budar, Budasov i dr. Ekonimi: Budački — dva sela u okolici Ogulina, Budak kod Gospića, Budanica blizu Virovitice, Budanj u Hercegovini, Budaševo nedaleko Siska, Budičina kod Petrinje i dr.

BUTIN/BUTINA. — Šibenski Liber baptizorum ima slijedeće: Butinich Gasperus (1582.), Butinich alias Otipalouich Antonia (1584.). Njihovo prez. glasi BUTINIĆ, izvedeno je pak od osob. imena BUTIN/BUTINA, m. Ovo od Buta/Bute/Buto s pomoću suf. morfema -in/-ina. U osnovi je imper. b u d i, biti, tj. prvi dio složenice Budigoj, Budimer, Budimir, Budislav, Budivoj preko odmil. Budko (Budĉko) > Butko. — V. Butac.

BUTRE/BUTRO i BUTRIŠ/BUTRIŠA. — 1386. šibenski bilježnik Slavogost zapisa i ovo: Drasacius Butrisicg de Sibenico. Dakle, Dražac BUTRIŠIĆ iz Šibenika. Dato je prez. posvjedočeno i 1441. u šibenskome selu Prodolju. U drugoj šibenskoj ispravi iz XV. st. stoji podatak: Laurentius Butrisich. Prez. Butrišić dođe od osob. imena BUTRIŠ/BUTRIŠA, ovo od BUTRE/BUTRO. Butre/Butro < Bute/Buto umećanjem glasa r, jednako kao u Budre/Budro < Bude/Budo. A Bute/Buto preko Butko < Budĉko od Budidrag, Budimer, Budimir, Budislav, Budivoj. Prvi dio njihov je imper. b u d i, biti.

Bijahu u Šibeniku i slijedeća prezimena: Butre, 1586., Butrin, 1588. i Butrina, 1585. Prez. Butrin je pos. pridjev osob. imena Butre/Butro.

Kako je prva potvrda od 1386. (Butrošić), dakle prije turskoga zaposjednuća tih krajeva, ne može se za mogući izvornik uzimati prid. būtrast od tur. budur, botur — nizak i debeo čovjek. Za takvu je osobu nadimak bútro. Potpuno je slučajna fonemska jednakost imena Butro nadimka butro.

Prezimana su u Hrvatskoj Butrica, Butrić i Butrović. — V. Butac.

BUŽITKO. — Prez. BUŽITKOVIĆ bi u šibenskome selu Oštrici 1438.

O prez. Božitković rečeno je u ARj:

»BOŽITKOVIĆ, m. prezime. XV vijeka u jednom spomeniku. može biti da griješkom stoji t mjesto ć. Spom. sr. 1, 117. Daničić 1, 62.«

*Slično o osob. imenu Božitko:

»BOŽITKO, m. ime muško, XV vijeka u jednom spomeniku. može biti da griješkom stoji t mjesto ć (isporedi Božićko). Spom. sr. 2, 63. Daničić 1, 62.«

Sigurno je kako ne stoji glas *t* umjesto *ć*, nego je ovdje suf. morfem *-itko* (< *itъko*). U djelu »O narodnim imenima i prezimenima u Hrvata i Srba« (Rad 82, str. 119.) za nj Tomo Maretić navodi primjere Božitko i Pribitko.

Ime Božitko biva kraćenjem od Božidar, Božitjeh, Boždar u kojih je prvim dijelom kor. morfem *b o ž-* (uspor. stari prid. *boži* — *božji*). Isto tako mogao je postati od prid. *b o ž-i* i dodatkom suf. morfema *-itko*.

Ovdje su još imena Boža/Bože/Božo, Božaja, Božan, Božana, Božeta, Božica, m. i ž., Božić, Božik, Božika, ž., Božilo, Božin, Božlin, Božoje, Božurin. I ekonimi: Božanovići u okolici grada Mostara, Boždarevac kod Beograda, drugi blizu Rudnika, Božet — poznat tek po nazivu, Boževac nedaleko od Požarevca, Božići — četiri sela u Bosni (u okolici Zvornika, Sarajeva, Bihaća i Kostajnice), Božikovac pokraj Travnika, Božinci u okolici Banje Luke i dr. Stara su prezimena: Božajić, Božanić, Božanović, Božarnić, Božić, Božićević, Božikić, Božilović, Božinović, Božović i dr.

Dakle, šibensko prez. Bužitković postalo je od Božitković promjenom *o > u*. Za potkrepu navodim da je u govoru Boke Kotorske zakletva »bugami« mjesto »bogami« (*boga mi!*), a sporadično se čuje i prid. *bužiji* pored češćega *božiji*.

Pripominjem na koncu da prez. Bužitković nije u Leksiku prezimena SR Hrvatske.

C A N E / C A N O. — U Šibeniku opstojale prez. CANIĆ, ali ga već dugo nema. Bit će kako ga nije bilo ni u XIX. st. U Zagrebu obitava svega jedna obitelj što se zove Canić, u Hrvatskoj više niti jedna. Stoga je zaključiti kako je bilo i ostalo dato prez. veoma rijetko. Došlo je od osob. imena C A N E / C A N O, ono od Stane/Stano promjenom skupa *st > c*. Stane/Stano je od Stanigoj, Stanimir, Stanislav, od njihova prvoga člana koji je imper. *s t a n i*, stati. — V. Canko.

C A N K O. — Novorođenka »Cankouich d. Katarina« ubilježena je u šibenski Liber baptizorum 1589. Prezime je CANKOVIĆ nastalo od osob. imena C A N K O, ono pak od Stanko prijelaskom skupa *st > c*. Stanko je odmilicom od Stanigoj, Stanimir, Stanislav. Prvim je članom ovih složenica imper. *s t a n i*, stati.

U XIII. st. potvrđeni su Stane i Stanko, Stanimir u XI., Stanislav u XIV. A šibensko prez. Canković najstarijom je potvrdom promjene početnoga sloga *st > c* u imenarstvu. Ista je zahvatila i druge južnoslavenske jezike. Imena Stanimir i Stanislav opstojaju gotovo u svima slavenskim jezicima. U nas su još Stanac, Stanača, Stanat, Stanava, Stančica, Stančul, Staneka, ž., Stanica, Stančica, Stanika, Stanilo, Stanin, Staniša, Stanor i dr. Među mnoštvom prezimena evo tek nekih: Cajlović, Cajnek, Cajnko, Cakić, Cako, Caković, Cančić, Canev, Canić, Canko, Cankov, Canković, Canjko. Navedena prezimena su u Hrvatskoj.

Č O G E. — 1654. u jednoj se ispravi našao Šibenčanin »Chioge Blagouich«. To je Č O G E Blagović.

U okolici grada Beograda je neko mjesto Čogin bunar. Ovaj je podatak potvrdom kako je Č O G E / Č O G O osobnim imenom, ne nadimkom.

ARj je donio natuknicu:

»Č O G A, f. 1. kratka kost koju djeca igrajući se gone štapovima (...). 2. bilina saponaria officinalis L. u jednoga pisca našega vremena, koji je riječ primio iz Bosne. B. Šulek 58.«

Prema tome osob. ime Čoge biva od opće im. č o g a. Bit će da je motivirano bijelom puti lica njegova nositelja koja je jednaka boji kosti ili je mršav, suh kao kost. Fitonim čoga nije poznat u dalmatinskim govorima te se isključuje to podrijetlo naslovljena imena.

Uzgređice je pripomenuti kako je Kost staro češ. ime, ukr. Kostъ.

Domaća su prezimena Kost, Kostenac, Kostenc, Kostišić, Kostišić, Kostur, Kosturaš, Kosturina te Koščak, Koščec, Koščević, Koščica, Koščić, Koščak, Košček, Koščina i dr.

Č O H L O. — Evo izvotka iz ARj:

»Č O H L O, m. ime muško, XIV vijeka: Čoh'lo a synъ mu Bogoje. Glasn. II, 12, 12.«

U šibenskome selu Jezerima 1681. posvjedočeno je prez. ČOHLIN, u pisanoj obliku »Čohlin«. Nedvojbeno je da je Čohlin pos. pridjevom osobnoga imena Č O H L O koje je, kao takvo, opstojalo već u XIV. st. Nastalo je od kor. morfema č o h-ati — češljati (se) i suf. -lo (uspor. Boglo, Radlo).

U kajkavskome narječju je glag. čohati se — češati se, u slovenskome čohati se znači: trljati, trti; gudjeti; cvrčati; derati se. F. Bezljaj ga povezuje s polj. czochrać się te inačicom czochać, czuchrać, czechrać, slovač. čochrat', čuchrat' i ukr. čúchaty, čuchraty (Etim. slovar slovenskega jezika). Naslovljeno prezime potvrdom je kako glag. čohati se bijaše također u čakavskome narječju. Naime u XVII. st. šibenski kraj bijaše još pretežno čakavskim.

Prema tome ime bi Čohlo bilo motivirano načinom oglašavanja njegova nositelja, kao što su npr. Bukala, Bukoj, Drekale, Keljac, Kriko, Skomuša, Svist, Urle, Viče, Vikalo.

U XVI. st. u Hrvatskoj bilo je ubilježeno prez. Čohilić. Sadašnja su Čoh, Čohil, Čohilj i Čoholić. U Srbiji bijaše poznat ekon. Čohlina Glava u XV. st.

Č O L E. — U šibenski Liber baptizorum uđoše podaci: Chiolin Anastasia, 1581. i Chiolich Joannes, 1587. Prezimena su ČOLIN i ČOLIĆ, izvedena su od osob. imena Č O L E. Cole je nastao od kor. morfema č o l- (uspor. čola, čolica — čavka, pirrhocorax alpinus). Oblik čola biva u Stullijevu rječniku, čolica se govori u Ninu.

U XIV. st. u Hrvatskoj bi osobno ime Čolek.

U nekoliko sela šibenskoga kraja rašireno je prez. Čolović. U Hrvatskoj su još prezimena Col, Colarić, Colek, Colić, Čolik, Čolo. Ekonimi su: Čoladinac u okolici Svetozareva, Čolin Bunar negdje u Srbiji, Čolina Kapa i Čolina Stijena u Bosni kod Gorice, Čolino Kućište u okolici Šapca.

Može se pomisliti kako je kor. morfem *čol-* od tur. *çolak* — bezruk. Budući da su šibenske potvrde iz XVI. st., prerano je da bi se tu udomaćio tada dotični turcizam.

ČOLINA. — »Colinouich Margarita« rođena je 1584., kako dokazuje Liber baptizorum grada Šibenika. Unatoč tomu što početni znak »C« u prezimenu omogućuje njegovo čitanje Kolinović, ipak je ČOLINOVIĆ s obzirom na činjenicu da im. kolino nije imenotvornom, zatim što u isto doba u Šibeniku nekoliko prezimena biva od kor. morfema *čol-*. Čolinović je stvoreno od osob. imena ČOLINA, uvećanice oblika Čole. — V. Čole.

ČVRLJ / ČVRLJE. — Spominje se »harambassa Ellia Cuerglievich« u Šibeniku 1648. u svezi s kotarskim uskocima. Dakle harambaša Ilija ČVRLJEVIĆ. Dotično je prez. poteklo od osob. imena ČVRLJ / ČVRLJE.

Postojanje osob. imena ovakva oblika izravnije je potvrđeno u ekonomu Čvrljevo. Jedno je u šibenskome kraju, drugo u trogirskome. U šibenskoj je okolici u naše doba prez. Čvrljak, među prezimenima u Ninu ima Čvrljević. Uz njih idu i Cvrlin, Cvrlja, Cvrljak, Cvrlje, Cvrljo.

Naslovljeno je ime poimenjena opća im. *č v r l j* — čvarak (uspor. čvrljak, čvrljati, čvrljiti). Vjerojatnije će biti kako je njegovom odmil. Čvrlje.

DEHAN i DEHO. — Prezime DEHANOV pribilježeno je 1665. na otoku Murteru. To je pos. pridjev od osob. imena DEHAN koje je postalo od DEHO.

UARJ su iz XIV. st. imena Deho, Dehoje i Dehut, i sva tri su u srpskim ispravama.

Deho je nastao kraćenjem od Desibrat, Desičaj, Desidan, Desidrug, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj. Prvi njihov član je imper. *d e s i*, desiti se. Prilikom kraćenja početnome je slogu De- pridodat suf. morfem -ho (uspor. Raho < Radoslav).

Ovdje spadaju prezimena Dehin, Dehlić i Deović (od Dehović zamuknućem glasa h). — V. Deko i Desan.

DEKO. — ARj prinosi natuknicu:

»DEKOVIC, m. prezime XVI vijeka i u naše vrijeme. Stjepan Deković. Mon. croat. 282. (1581). Pred njim bješe Deković Murate. Pjev. crn. 75 b.«

U šibenskoj Rogoznici 1575. ušlo je u ispravu prez. DEKOVIĆ. Dakle malo ranije negoli je potvrda u Akademijinu rječniku. Prez. Deković postalo je od osob. imena DEKO, odmilice od prvoga člana imena Desibrat, Desičaj, Desidan, Desidrug, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj. Taj je imper. *d e s i*, desiti se. Slogu De- priključuje se suf. morfem -ko u više primjera (uspor. Boko < Bogdan, Bogoslav, Bože, Diko < Dimitrije, Dionizije, Joko < Josip, Milko < Miodrag, Miroslav, Šilko < Šimun, Veko < Velimir i dr.). — V. Dehan i Desan.

DESAN. — Za nj se veli u ARj: »ime muško XIV vijeka. pisano Desanъ. Deč. hris. 36. 38.« U šibenskoj ispravi od 1324. nalazi se: Johannes Desani, iudex. Dakle: Ivan DESANOV, sudac. Stvarno je Desani gen. jed. od Desanus, tj. DESANЪ.

Pripominjem da je Desana, ženski parnjak, potvrđena u Splitu 1411. ili 1412. (»Dessana Radosseuich«). U Trogiru pak bijaše često ime Desa, m. (Desa Jakovljevi, Desa Amblazijev, Desa Lucić i dr. uglavnom u Srednjemu vijeku). Ostala su stara imena: Desac, Desen, Desilo, Desinica, Desiša, Desko, Desman. U bug. i mak. jesu Desa, Desan, Desana, Desanka, Deska, Desko, Deso.

Oblik Desan moglo je postati kraćenjem od Desibrat, Desičaj, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj, gdje je prvom sastavnicom imper. *d e s i*, desiti se. Ali je jednako moguće i izvođenje od kor. morfema *d e s-i* te s pomoću suf. morfema -anъ.

Ekonomi su: Desić u okolici Šapca, Desimirovac blizu Kragujevca, Desinka oko Požarevca, Desinac kod Jastrebarskoga, blizu Krapine su Desinić i Desinička gora. U zap. Crnoj Gori diže se brdo Desimirnica. Prezimeni su: Desančić, Desavčić, Desić, Desimirović, Desiradić, Desisaljić, Desislaljić, Desivojević, Desiković.

DESIN. — U ispravi sročenoj u Šibeniku 1322. stoji: Desinus Cranci. Stvarni **DESINЪ** Hrankovićъ. Pored ovoga Desin je prezimenom u Šibeniku u XIII. st., predočuje ga Liber baptizorum.

Evo kako je u ARj:

»DESIN, m. ime muško. — isporodi Desimir. — Dolazi pisano Desěнь (po čem bi glasilo Desjen) XIII vijeka, a XV pisano Desinъ i u Daničićevu rječniku (Desěнь i Desinъ). Desěнь Berivojevićъ. Mon. serb. 34. (1249). Sudъja Desěнь. Starine 13, 206 (1185, prijepis god. 1250). Da Desinъ ima toj srebro dati. Spom. sr. 1, 88. Ostalo je prědalъ Desinu. 89. (1407).«

Očito je kako su ovdje izjednačena imena Desěнь i Desinъ, no uzimaju se kao jedno, dijeli ih tek puka razlika u pisanju. Isti im je kor. morfem, sufiksi su -ěнь i -inъ. Prema tome najstarija je potvrda naslovljena imena dotična iz Šibenika, tj. 1322.

Desin je izveden kraćenjem od Desibrat, Desičaj, Desidam, Desidrug, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj, od prvoga člana imper. *d e s i*, desiti se. Ili pak od kor. morfema *d e s-i* te i suf. -in. — V. Desan.

DESMAN. — Dato je ime u Spisima šibenskoga notara Slavogosta, zabilježeno je 1386. Međutim u drugoj šibenskoj ispravi od 1322. navodi se »Desmanus Damiani«, dakle **DESMANЪ** Damjanov. Stvoren je kraćenjem od Desibrat, Desičaj, Desidan, Desidrug, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj. U njih je na prvome mjestu imper. *d e s i*, desiti se. Jednako je mogao biti Desman od kor. morfema *d e s-i* te uz dodatak suf. morfema -man (uspor. Durman, Kotroman, Radaman, Radman, Rudman). — V. Desan.

DEŠKO. — 1583. unesena je »Descouich Barbara« u šibenski Liber baptizorum. Njezino prez. glasi DEŠKOVIC, a stvoreno je od osob. imena **DEŠKO**.

U ARj su osob. imena Deš, Deša, m. i f., i Dešo. Iz Deč. hrisovulja prenijet je Deško (1330.). Navedeno šibensko prez. prilično je mlađe, ali je prvom potvrdom datoga imena u Hrvatskoj.

Ekonomi su: Dešava u sarajevskome okrugu, Dešinovac i Dešiška u topličkome (u Srbiji), Dešinsko Selo kod Trebinja. I prezimena: Deša, Deše, Dešelj, Dešenja, Dešić, Dešir, Dešković, Dešman, Dešulović.

Deško je potekao kraćenjem od Desibrat, Desičaj, Desimir, Desirad, Desislav, Desivoj. Član *d e s i-* je imper. glag. *desiti se*. Oblik Deško je odmilicom imena Deš, Deša/Dešo koja su izvedena od navedenih složenica, određenije od sloga *De-* i suf. morfema *-š, -ša/-šo*. Njima je dodan *-ko*. — V. još Desan.

DEVA. — »Deuich Carolus« dospje 1584. u šibenski Liber baptizorum. Bijaše to DEVIĆ Karlo. Predstavljeno je prez. došlo od osob. imena DEVA, svakako ekav. oblika, stvorena od kor. morfema *d ě v-* (uspor. scsl. *děverъ* — *djever* i *děva* — *djeva, djevica*). V. Djeva.

DEVKO. — U šibenskoj Rogoznici obitavahu nositelji prez. DEVKOVIĆ u XV. st. (1467.). Isto je proisteklo od osob. imena DEVKO, ekav. oblika. Dato je ime od kor. morfema *d ě v-* (uspor. scsl. *děverъ* — *djever* i *děva* — *djeva, djevica*) i suf. *-ko*. — V. Djeva.

DEVOL. — Podatak »Catono Georgii Devolich« zapisan je u XIV. st. u šibenskoj ispravi. Prezime je DEVOLIĆ od osob. imena DEVOL. Ekav. Devol je od kor. morfema *d ě v-* (uspor. scsl. *děverъ* — *djever* i *děva* — *djeva, djevica*), pridano mu je suf. *-ol*. — V. Djeva.

DIKLA. — O njoj u ARj piše: »Dolazi od prije našega vremena i u Vukovu rječniku. Dikla. S. Novaković, pom. 59.«

1448. u šibenskome selu Srimi uđe u jedan zapis tamošnje prez. DIKLIC, u Zamelici pak 1479. Dakako, potječe od osob. imena DIKLA, ž. Dikla je ikav. opća imenica u značenju »djevojka; sluškinja«. Smatra se kako ishodi od kor. morfema *d ě-te* — *dijete*.

Suvremena su prezimena Diklić i Deklić. Ekonomi: Diklenica u kraju oko Bjelovara, Diklići blizu Trebinja.

Napominjem kako su u naše vrijeme osob. imena Djeva i Cura.

DIS/DISO. — 1297. u Šibeniku bi sastavljena isprava u kojoj je domaće prez. DISIĆ. Biva isto od osob. imena DISB/DISO što je postalo kraćenjem od Disimirъ, Disislavъ.

Sadašnja su prezimena Disić i Disović. — V. Disimir i Disislav.

DISA. — Jedan zapis šibenskoga bilježnika Slavogosta donosi: *Dissa relicta Bogdani Soldanicg de Sibenico*. Ima nadnevak: 1386. Ime *Dissa* izgovara se DISA. Stvoreno je kraćenjem od nepotvrđenih oblika *Disimira, Disislava* koji stajahu prema muš. parnjacima *Disimirъ, Disislavъ*. — V. Disimir, Disislav.

DISAN. — Osobno ime DISAN pribilježeno je u Šibeniku 1446. A. »Gersanus Dissanicg« nalazi se u Spisima šibenskog notara Slavogosta koji su složeni 1386. To je Gržan DISANIĆ. Prezime je od osob. imena DISANЪ. Ono je stvoreno kraćenjem od *Disimir, Disislav* -- V. Disimir, Disislav.

DISIMIR. — Gradski bilježnik Slavogost unesao je 1386. i slijedeće: Dissimirus Cipriani de Cermnica. Dotični je **DISIMIRЪ** Ciprijanov iz Cermnice. Oblik *Disimirъ* postao je od *Desimir* promjenom *e - i - i* > *i - i - i*. *Desimir* je složen od imper. *d e s i*, *desiti se i mirъ* — *mir*. — V. još *Desan*.

DISIN. — U zapisu iz Šibenika od 1293. čita se: *Dissinus Budimirii*. U drugome je, složenu 1353.: *Ego Dissimus Dragoslai* . . ., potom 1386.: *Dissimus Petri*. Svakako ondašnji **DISINЪ**. Ishodio je od *Disimirъ*, *Disislavъ*. Budući da u korijenskoj slogu stoji glas *i* mjesto *e*, znači kako je u osnovnim složenicama veoma davno izvršena ova promjena. — V. *Disimir*, *Disislav*.

DISISLAV. — 1321. našlo se u šibenskoj ispravi: *Pirucius filius Disislai*. Oblik *Disislai* je gen. jed. od *Disislauus*, tj. ondašnjega **DISISLAVЪ**. Nastao je od *Desislavъ* promjenom *e - i - a* > *i - i - a*. *Desislav* je složen od imper. *d e s i*, *desiti se i slav* (uspor. *slava*). — V. još *Desan*.

DISMAN. — Šibenska isprava od 1322. čuva i bilješku: *Dismanus Jurich civis Sibenici*. Druga iz 1386.: *Dismanus Chuminich*, olim *possessor in Dubroua*. Također je u XVI. st. u Šibeniku prez. *Dismanić*. Polatinjen oblik *Dismanus* izvorno glasiše **DISMANЪ**. Biva kraćenjem od *Disimirъ*, *Disislavъ*, zapravo kor. morfema njihova prvoga člana *Dis-* kojemu je dan suf. *-man*. — V. *Disimir*, *Disislav*.

DISOLA. — 1322. u Šibeniku je sastavljena isprava u kojoj se spominje domaća građanka **DISOLA** *Dragoševa* (»*Dragosii*«). Jednako kao i *Disa* i *Disola* je izvedena kraćenjem od nepotvrđenih složenica *Disimira*, *Disislava* što stoje prema muš. *Disimir*, *Disislav*. Na kor. morfem *Dis-* pristao je suf. *-ola*. — V. *Disimir*, *Disislav*.

DIVNA. — Prezime **DIVNIĆ** bijaše znano u Šibeniku u XV. st. Iz 1689. je »*Divnich Petrus*«. Nastalo je od osob. imena **DIVNA**, zapravo od prid. *d i v n a* (uspor. scsl. *dívъnъ* — čudnovat, lijep, krasan).

Ovamo spadaju stara osob. imena *Div*, *Diva*, *Divac*, *Divan*, *Divin*, *Divoj*, *Divša*. Bugarsko je *Divna*. I prezimena: *Divac*, *Divčić*, *Divić*, *Diviš*, *Divišić*, *Divković*, *Divnić*, *Divo*, *Divoševac*, *Divota*, *Divović*, *Divšić*. I ekonimi: *Divača* u Istri, *Divo Selo* u Lici, *Divoševci* u Đakovštini.

P. Skok donosi prez. *Divnić*, našao ga je u djelu J. Barakovića (XVII. st.). Izvedeno je od ik. prid. *divna*, tj. *djevina*, *djevičina* od im. *diva* — *djeva*. (Etim. rječnik, I., 416.). Prema tome prez. *Divnić* može biti dvojaka izvora: od prid. *divna* u značenju »čudnovata, lijepa, krasna« te »*djevina*, *djevičina*«. — V. *Djeva*.

DJEVA. — Uz prezime *Devčić* domeće u zagradi I. Ostojić: *Obradus Deue, Trogir, 1272. BTS II, 93.* Ili po domaće: *Obradъ DEVINЪ*. A *Deue* je gen. jed. imena **DĚVA** — *djeva*, *djevica*, neudato žensko čeljade (uspor. *djevojka*).

Za osob. ime *Déva* u ARj je rečeno: »ime žensko. — u naše vrijeme i u Vukovu rječniku.« Uz oblik *Djeva* pak stoji: »ime žensko. — Dolazi

(pisano Děva) prije našega vremena. Děva. S. Novaković, pom. 63.« Dodajem da do nje (u istome djelu) S. Novaković prilaze i ime Děvana. U Deč. hrisovulljama su prez. Devanićъ i Devъčićъ, u Daničićevu rječniku Devičićъ, također iz XIV. st. U djelu A. Kačića je ikav. Divičić.

Sadašnja su prez. Djevoić te ikav. Divić, ekav. Dević.

Ekonomi su: Devičja Stena u Srbiji u XIV. st. (»Děviča stěna«), Devin Vrh — mjesto blizu Lastve i Spiča (»Devinъ vrъhъ«, XIV. st.) te Devojački Grob u kruševačkome i beogradskome okrugu, u podrinjskome je hid. Devojački potok.

DLAKEŠ/DLAKEŠA. — 1320. zapisan je šibenski građanin Radoslavus Dlachiesich, tj. Radoslavъ DLAKEŠIČъ.

Sada su u Hrvatskoj prezimena Dlačić i Dlaka, češka su Vlasaček i Vlaský, polj. Wlos, Wlosak, Wlosaty, Wloski, Wloskowski, Wlosowa. U bilečkome kotaru leži selo Dlakoše.

Prezime je Dlakešić izvedeno od osob. imena DLAKEŠ/DLAKEŠA koje je od im. d l a k-a dodatkom suf. morfema -eš/-eša. Ime je motivirano dlakavošću njegova nositelja na isti način kao što su po kosi Kosana, Kosara, Kosjenac, Kosjenka.

DRAGAC. — Slavogost, bilježnik grada Šibenika, u svoj je zapis unio 1386.: DRAGAC Vulchoslauri. Ime Dragac je od prid. drag i suf. morfema -(a)c ili kraćenjem od Dragibrat, Dragičaj, Dragomir, Dragoslav, Dragovit odnosno Gajdrag, Lelidrag, Semidrag, Stradodrag, Tolidrag, Veledrag, Vudrag, Zvonidrag. U njih je jednim članom prid. drag.

Ovamo idu također Dragača, Dragaj, Dragan, Dragaš, Dragelj, Dragena, Dragij, Dragijan, Dragina, Dragna, Dragohna, Dragon, Dragun, Dragutin i dr. te prezimena: Dragač, Dragajlović, Dragaljević, Dragan, Draganac, Dragančić, Draganec, Draganić, Draganović, Draganja, Dragaš, Dragičević, Dragić, Dragišić, Dragutinac i dr. Ekonomi (također: Dragačevo u čačanskome okrugu, Dragalić kod Slav. Gradiške, Dragalovci na prostoru oko Banje Luke, Dragaljin u riječkome okrugu, Draganići blizu Karlovca i dr.

DRAGČE. — Jedna isprava iz Šibenika sadrži slijedeću bilješku: nobilis vir Gregorius Dragceuich de Scibinico. Bijaše napisana 1360. Prevedena glasi: plemeniti muž Jurajъ DRAGЪČEVIČъ iz Šibenika. Isto je prez. od osob. imena DRAGЪČE koje potječe od prid. dragъ — drag dodavanjem suf. morfema -ъče/-če. Spominjem kako je ovo prezime moglo doći i od imena Dragъсъ/Dragac, ali izgleda vjerojatnijim kako je od Dragče. Osob. ime Dragče nađeno je u Splitu na početku XV. st. (1411—1412.). Dakako, šibenski je primjer stariji.

Moguće je kako je naslovljeno ime postalo i kraćenjem od složenica u kojima je jedan član prid. drag. To su Dragibrat, Dragičaj, Dragomir, Dragoslav, Dragovit i Gajdrag, Lelidrag, Semidrag, Stradodrag, Tolidrag, Veledrag, Vudrag, Zvonidrag. — V. Dragac.

DRAGNA. — O njoj u ARj:

»DRAGNA, f. ime žensko. — Prije našega vremena. Dragъna. S. Novaković, pom. 61. Dragna amancina. N. Nalješковиć 1, 285.«

U šibenski Liber baptizorum 1588. unijet je »Dragnich Joanes«. Prezime DRAGNIĆ nastalo je od osob. imena DRAGNA. Dragna je od prid. *d r a g-a* i suf. morfema *-na*. — Vrijedno je spomena da među starijim složenicama do sada nije nađena ni jedna u kojoj bi članom bio prid. *d r a g-a*, unatoč tomu što je više muških gdje je sastavnicom prid. *d r a g*. Sigurno se može pretpostaviti kako opstojahu i njihovi ženski parnjaci, ali nijesu pismeno potvrđeni. Od takvih je mogla kraćenjem biti izvedena Dragna. — V. Dragac.

DRAGOL. — Očuvan je u prez. DRAGOLOVIĆ kojega nositelji življahu u Šibeniku u XVII. st. Oblik DRAGOL dođe od prid. *d r a g* i suf. morfema *-ol* (uspor. Dobrol, Dragošol, Hokol, Prodol). Jednako je mogao doći kraćenjem od Dragibrat, Dragičaj, Dragomir, Dragoslav, Dragovit ili Gajdrag, Lelidrag, Semidrag, Stradodrag, Tolidrag, Vledrag, Vudrag, Zvonidrag.

Za ime Dragol u ARj je kazano da je »u spomeniku prije našega vremena samo acc. Dragola, po čemu bi nom. mogao biti Dragolo«. Nađen je u srp. ispravi. A prez. Dragolović je u djelu J. Kavanjina (XVIII. st.). — V. Dragac.

DRAGOST/DRAGOSTA. — Na ovo osob. ime upućuje prez. DRAGOSTIĆ što je u XIV. st. ubilježeno u šibenski Liber baptizorum. Poteklo je od osob. imena DRAGOST/DRAGOSTA. Ne može se odrediti je li pripadalo ženskoj ili muškoj osobi, no bit će vjerojatnije da ga nosiše žensko čeljade. To je opća im. *d r a g o s t*, izvedena je od prid. *d r a g*. Oblik Dragosta je od dragost i suf. morfema *-a*. — V. Dragac.

DRAGUL/DRAGULA. — U Spisima šibenskoga notara Slavogosta (1386.) čita se: Milgostus Dragulicg. Svakako Milgost DRAGULIĆ. Nastao je Dragulić od osob. imena DRAGUL/DRAGULA, isto od prid. *d r a g* i suf. morfema *-ul/-ula*. — V. Dragac.

DRAŽA. — O žen. imenu Draža napominje se u ARj kako je najstarije iz Dubrovnika u lat. ispravi XIV. st. Šibensko je također u lat. ispravi, no donekle starije. Tako 1386. zapisa bilježnik Slavogost: *Drasa relicta olim Lubislauj de Sibenico*. Nedvojbeno je da je DRAŽA. Izvedena je od prid. *d r a g-a* i suf. morfema *-ja*. Skup *g + j > ž*. Prema muš. imenima Dražeslav, Draževit, Dražimer, Dražimir, Dražmil nije potvrđen ni jedan ženski parnjak. Logično je pretpostaviti kako bijaše koji te je od njega mogla Draža doći kraćenjem.

Znana su još stara imena Dražica i Dražila.

Prezimeni su: Dražan, Dražančić, Dražanović, Draženić, Draženović, Dražeta, Dražetić, Dražević, Dražić, Dražin, Dražina, Dražinić, Dražojević, Dražović, Dražul. I ekonimi: Draženovac u topličkome okrugu, Dražanj u kraju oko Beograda, Dražanje u Braničevu u XIV. st., Draželja na Kosovu, Draževac u beogradskome i Aleksinačkome kraju, Dražev Do kod Travnika, Dražević na sarajevskome i fojničkome području, Draževo kraj Foče, Dražin Do blizu Trebinja, Dražinić kod Čacka, Dražinovići u blizini Užica. — V. još Dragac.

DRAŽIN. — Isprava od 1322. ima i imenski podatak »Johannes Drasini«, odnosno po domaće Ivan **DRAŽINOV**. No oblik Drasini je gen. jed. od Drasinus, tj. **DRAŽINЪ**. Šibenski je bilježnik 1386, u svojim Spisima označio dato ime »Drasinus«. U Srimi, selu u šibenskoj okolici, bi prez. **DRAŽINOVIĆ** 1441. Osobno ime Dražinъ potječe od prid. **drag** i suf. morfema **-jinъ**. Skup **g + j > ž**. — V. Draža.

DURMANAC. — U Šibeniku osob. ime Durman bijaše poznato 1386. A 1616. na otoku Prviću upisano je prez. **DURMANČIĆ**. Dođe od osob. imena **DURMANAC** što je nastalo od Durman i suf. morfema **-(a)c**. Durman je izveden od kor. morfema **dur-** (uspor. scsl. **durъnъ** — preprost, naš **o-duran** i glag. **duriti se**, češ. **durný** — lud) uz pomoć suf. **-man** (uspor. **Grdman, Milman, Radman, Vukman**).

Također su stara osob. imena **Dura**, **ž.**, **Durad**, u nar. pjesmi **Durlo**. Stara su rus. imena **Dur** i **Duran**. Ovamo mogu ići i češ. **Duras, Durd(a), Durych**.

Prezimana su: **Durad, Duraić, Duraj, Duratović, Duričić, Durin, Durilo, Durman, Durmanić, Durmanović, Durmić, Durnić**. I ekonimi: **Duratovci** kod Banje Luke, **Duri** u sarajevskome kraju, **Duričići** u užičkome, **Durići** kod Foče i **Zvornika, Durlinci** u karlovačkome kotaru.

GADIN. — U gradiću Primoštenu u XVII. st. potvrđeno je domaće prez. **GADINOVIĆ**. Nema sumnje kako je poteklo od osob. imena **GADIN**, isto od im. **gad** i suf. morfema **-in**. Do XVII. st. im. **gad** značila je zmiju (uspor. slov. **gad** — poskok, češ. **had** — zmija), pa je ovo ime bilo motivirano tim izvornim značenjem.

Sada su u Hrvatskoj prezimana: **Gadan, Gadanac, Gadanec, Gadar, Gadara, Gadić, Gado** i **Gadov**. Češka su prezimana **Hadač, Hadek, Hadieč**. U Banatu je staro selo **Gad**, u Hercegovini jedna glavica, brijeg.

GAGAC. — Šibenčanin »Ratico Gagcich« našao se u domaćoj ispravi 1412. Prez. **GAGČIĆ** izvedeno je od osob. imena **GAGAC** koje je, držim, stvoreno od kor. morfema **ga-gati** — kriještati, **gakati**. Glagol je onomatopejski.

Ovdje su prezimana: **Gagajlo, Gagić, Gago, Gagojević, Gagoš, Gagović, Gagula, Gagulić** te ekonimi: **Gage** u Baniji, **Gagići** kod Užica te u Crnoj Gori, **Gaginjce** u beogradskome kotaru, **Gaglova** i **Gagljevica** pokraj Kruševca.

GAJAC. — 1234. u Zadru je potpisan prezbiter i bilježnik **Gajdragъ** (»**Gaidragus**«). U šibenskome selu Grebaštici 1595. bi prez. **GAJČIĆ**. Do- tično je od osob. imena **GAJAC** koje je, najvjerojatnije, od prvoga di- jela složenice **Gajdrag**, tj. **Gaj-** i suf. morfema **-(a)c**. A to je im. **gajъ** (uspor. scsl. **gojъ** — mir; uzgajanje; ozbiljnost). Oblik **gajъ** namjesto **gajъ** potječe od psl. **akanjа**.

S njime idu imena **Goja, Gojak, Gojan, Gojčin, Gojčo, Gojić, Gojilo, Gojko, Gojno, Gojo, Gojša, Gojšin, Gojšo, Gojtan, bug. Gojčo, Gojko, Gojna, Gojno, Gojo, polj. Goj** i **Gojan, slov. Gojen** i **Gojica**.

Prezimana su: **Goja, Gojak, Gojaković, Gojan, Gojanović, Gojavić, Gojc, Gojčeta, Gojčić, Gojčila, Gojdamić, Gojenović, Gojević, Gojčić, Go-**

jitanić, Gojkić, Gojkin, Gojković, Gojmerac, Gojsalić, Gojčević, Gojun i dr. I ekonimi: Gojkovac u Lici, Gojmanovac kod Aleksinca, Gojmanovska Reka u okolici Knjaževca, Gojmerac nedaleko Cerovnika u Hrvatskoj, Gojna Gora kraj Užica, Gojsevac nedaleko Bijeljine.

Odmilica Gajo od Gavriilo, od koje bi moglo biti prez. Gajčić, u tome primorskome kraju nije onda mogla biti, niti je udomaćena do našega doba.

GALAC. — Osob. ime Galac uneseno je u zapis bilježnika grada Splita u početku XV. st. (1411—1412.). Međutim 1386. pribilježio je i šibenski službenik Slavogost: »Michael Galci,« te »Michael Galcicg de Sibenico«. Oblik Galci je gen. jed. od Galcus. To je **GALAC**, gen. Galca. Prez. Galčić došlo je također od osob. imena Galac, koje je najprvom potvrdom dotičnoga imena u Hrvata. Naprotiv, u Srba je poznato u XIII. i XIV. st. Izvedeno je od prid. galъ — crn s pomoću suf. morfema -(a)c/ьсь, no može biti i od osob. imena Gal, koje je potvrđeno u XIV. st.

Staro je ime Galica, ž., također Galej, Galen, Gališa, Galko i Galjen. Sadašnja su prezimena u Hrvatskoj: Gal, Galac, Galak, Galar, Galaš, Galašić, Gale, Galek, Galeković, Gales, Galeša, Galešev, Galešević, Galeta, Galetić, Galičić, Galić i dr. Ekonimi su: Gala u okolici Sinja, Galac kod Mostara, oko Kragujevca stere se Galać, u Popovu polju Galačić, kraj Travnika je Galičica i Galičić, u XIV. st. Galičnik u Srbiji, Galovac u Bosni kraj Ponjeva te blizu Požarevca, Galovec u okolici Zlatara, drugi pokraj Bjelovara i dr.

GALÉŠA. — Osob. ime Galeša nađeno je u prid. »Galešin« u srp. spomeniku 1400. No šibenski su podaci malo stariji: 1346. u selu Ostrovići upisano je domaće ime »Galesa«, u Spisima šibenskoga notara Slavogosta, nastalim 1286., biva: Galesa Dominici. U oba je slučaja **GALÉŠA**. Štvoren je prid. gal — crn kojemu je dodan suf. morfem -eša ili izravno od imena Gal. — V. Galac.

GALOŠ. — U Matici šibenskoga predgrađa Dolca zavedena je »Galosich Antonia«. Dakako, **GALOŠIĆ** Antonija. Ovo je prez. od osob. imena **GALOŠ** što je izvedeno od prid. gal — crn dodavanjem suf. morfema -oš ili od imena Gal. — V. Galac.

GLAVA. — Najprije je prez. **GLAVIĆ** potvrđeno u Dubrovniku (1374.), u Šibeniku u XV. st. Nastalo je od osob. imena **GLAVA**, što će reći da je poimenjena ova opća imenica.

U nas su još osob. imena Glavать, Glavатьсь i Glavešь, češ. Hlava, Hlaváč, Hlavatec, ukr. Golova, Golovanь, slov. Glavač (IX. — X. st.). Ekonimi su: Glavače u okolici Otočca, Glavičko Brdo kod Čuprije, Glavani u zaleđu grada Rijeke, u beogradskome su okrugu Glavanovci, u travničkome Glavaši te u Popovu polju, u Boki Kotorskoj su Glavate i Glavatičići, u Hercegovini Glavatićevo, kraj Petrinje Glavičani, Glavičići u okolici Knjaževca, u kraju oko Rudnika je Glavička i dr. Prezimena: Glava, Glavac, Glavač, Glavačević, Glavačić, Glavačko, Glavadanović, Glavak, Glavan, Glavanić, Glavanović, Glavaš, Glavašević, Glavašić, Glavati, Glavatić, Glavičić, Glavić, Glavanović i dr.

GLAVAČ. — Između XV. i XVIII. st. u jednome srp. spomeniku našlo se prez. Glavačić. U šibenski Liber baptizorum 1584. uvedena je »Glauaciōh Stana«. Prez. GLAVAČIĆ dođe od osob. imena GLAVAČ, a ono od im. *g l a v - a* i suf. morfema *-ač* ili pak od imena Glava.

GLAVINA. — 1584. u šibenski Liber baptizorum bi upisano novorođenče »Glauinouich Balthasar«, tj. GLAVINOVIĆ Balthasar. Njegovo je prezime od osob. imena GLAVINA, uvećanice im. *g l a v - a* uz pomoć suf. morfema *-ina* ili je od imena Glava.

U ARj je natuknica:

»GLAVINIĆ, m. prezime po ocu Glavini. — Od XV vijeka. Anton Glavinić. Mon. croat. 112 (1472). Luka Glavinić. 196 (1610). To sabra Glavinić. F. Glavinić, svitl. XXII. U knjigam Glavinića. And. Kačić, kor. 451. Glavinić. Šem. srb. 1882. 202. i u naše vrijeme u Dalmaciji.«

Nije pak određeno rečeno je li Glavina očevo ime ili je pak nadimak, ali je predočeno više prezimskih potvrda te nema mjesta sumnji da je Glavina osobno ime. — V. Glava.

GLUHO. — Prezime GLUHOVIĆ susreće se u bilješci »Matea Glucouich«, ima je šibenski Liber baptizorum od 1583. Glas *c* stoji mjesto *h*. Postalo je od osob. imena GLUHO, stvorena od prid. *g l u h*.

U Deč. hrisevoljama je ime Gluшьсь. Slov. ime Glušo pribilježeno je 993. Češka su Hluch i Hluchý, ukr. Gluh i Gluško.

Pripadaju ovdje prezimena: Gluhačić, Gluhaić, Gluhajević, Gluhajić, Gluhak, Gluhaković, Gluhan, Gluhinić, Gluhonja, Glujić, Glušac, Gluščević, Glušica, Glušić, Gluška, Gluško. Ekonimi su: Gluha na prostoru pored Kruševca, Gluhaći kraj Užica, Gluhaće u kragujevačkome kraju, Gluha Vas, Gluhavci i Gluhavica u srednjovjek. Srbiji, Gluhčić i Glušca u sarajevskome kotaru, Glušci u šabačkome i užičkome, Glušinja kod Ogulina.

GLUMAC. — U XVIII. st. u Šibeniku bi prez. GLUMČEVIĆ. Nastalo je od osob. imena GLUMAC. U ARj se navodi da je opća im. *g l u m a c* izvedena od *glum* ili *gluma* dodatkom suf. morfema *-ьсь*. Najstarija je potvrda iz XVI. st. Im. *gluma* — šala, veselje, igra, stoga bi *glumac* najranije značio čovjeka šaljivca, veseljaka, igrača.

U starome češ. imenarstvu bivaju imena Hluma i Hlumač.

Ekonimi su: Glumač u užičkome kotaru, Glumci u beogradskome, Glumina kod Tuzle te u Popovu polju. Prezimena su u Hrvatskoj: Glumac, Glumak, Glumčević, Glumčić, Glumičić, Glumšić te Glunčić (gdje glas *n* stoji na mjestu *m*).

GLUŠAC. — U zapisu šibenskoga bilježnika Slavogosta 1386. čitaju se podaci: Radasinus Glusac i Stancius Glusciōg de Šibenico. U Šibenski Liber baptizorum upisani su: Gluscich d. Margarita 1581., Glusceuich (Glusceuich) Georgius 1588. Prezimena su GLUŠAC, GLUŠČIĆ i GLUŠČEVIĆ. Gluščić i Gluščević jesu od osob. imena GLUŠAC. Glušac je od kor. morfema *g l u š -* (uspor. *gluš-iti* < *gluh*) i suf. *-(a)c*. — V. Gluho.

Zusammenfassung

EINE HANDVOLL ALTER PERSONENNAMEN VOM LANDE UM ŠIBENIK

Die Schriften »Prilog onomastici šibenskog kraja« (Ein Beitrag zur Onomastik vom Lande um Šibenik) von Ivan Ostojić enthält eine Anzahl von Personennamen und Familiennamen. Diese Schrift erschien 1980. in Krapina. Der Verfasser trug diese Namen aus verschiedenen mittelalterlichen und jüngeren Urkunden, die in verschiedenen Archiven aufbewahrt werden, zusammen. Die Urkunden wurden zum grössten Teil in lateinischer, einige auch in italienischer Sprache verfasst. Alle kroatischen onomastischen Angaben wurden latinisiert oder italianisiert, zuweilen auch mit ziemlicher Freiheit. Deswegen kann ihre Rekonstruktion ziemlich schwer werden. Der Akribie des Lesens halber fügte ich einzelnen Personennamen auch die aus demselben Wurzelmorphem abgeleiteten kroatischen Personennamen bei, auch die Familiennamen und Ökonyme. Um sicher zu sein, fügte ich gleiche Angaben auch aus anderen slavischen Sprachen bei.

Hier ist ein Teil dieser Namen: Buk, Bukalo, Bukula, Bulj, Butac, Bulin, Butrin, Butre, Butriš, Bužitko, Cane, Canko, Čoge, Čohlo, Čole, Čolina, Čvrlj, Dehan, Dehko, Desan, Desin, Desman, Deško, Deva, Devko, Devol, Dikla, Dis, Disan, Disimir, Disin, Disislav, Disman, Disola, Divna, Dlakeš, Dragac, Dragost, Draža, Durmanac usw. Es sind insgesamt 60 Namen. Darunter zusammengesetzte (zweigliederige) Disimir und Disislav und andere einfache (eingliederige). Mehrere aus einem Teil der zusammengesetzten Namen zB. Butac, Butin, Butre, Bužitko, Cane, Canko, Dehan, Deho, Desan, Desin, Desman, Deško, Dis, Disa, Disan, Disin, Disman, Disola, Draža, Dražin u.a. Abgeleitet wurden diese Namen mit Suffixalmorphemen, die im Kroatischen lebendig sind. Nur -man (Desman und Disman) ist veraltet.

Diese Namen haben verschiedene Motivationen. In Frage kommen das Aussehen der Augen, die Gesichtsfarbe, Kopf und Haare. Ferner kommen Vögel und Schlangen u.a. in Frage, abstrakte Begriffe, Adjektiva drag, divna, gal (schwarz), gluh, Namen wie Odgoj u.a.

Jedem Namen wurde die Ätymologie dargelegt.